

Filmový Tábor II

Lenka Vandrovcová

Dubnoví Sobotníci již po druhé vyrazili do táborských ulic po stopách filmů a seriálů, které se zde natáčely. S filmovým Táborem zájemce seznámil Mgr. Luboš Dvořák, koordinátor pro komunikaci s veřejností a médii z městského úřadu. Naše putování jsme zahájili na místě, kde jsme se v loňském roce rozešli, u Divadla Oskara Nedbala. Pan Dvořák zde v krátkosti zopakoval, o kterých filmech a lokacích hovořil v minulém roce.

Divadlo

- Největší z Pierotů (1990), režie Ivan Balada – seriál mapující život Jeana Baptisty Gaspara Deburaua, francouzského mima českého původu, se částečně odehrával i v divadle Oskara Nedbala. Při natáčení byl odhalen malovaný strop s múzami, který byl zakryt akustickými deskami patrně za 2. světové války, protože múzy pohoršovaly veřejnost (okupanty) svou nahotou. Rovněž je možné, že byl strop zakryt až v šedesátých letech 20. století při přestavbě (rozšíření) táborského divadla.
- Iluzionista (2006), režie Neil Burger – romantické drama z konce 19. století popisuje osudy iluzionisty Eisenheima, kterého ztvárnil Edward Norton. Interiér starého (malého) divadla ve filmu představuje Eisenheimovo vlastní divadlo, které si koupil po odchodu z Vídně. Při svých představeních zde vyvolával duchy zemřelých. Pro potřeby natáčení musely být z hlediště vymontovány sedačky.
- Donšajni (2013), režie Jiří Mencl – ústředním motivem této komedie je příprava Mozartovy opery „Don Giovanni“ pod režijním vedením Jana Hartla. Zkoušky tohoto představení probíhají ve starém (malém) divadle. Rovněž pro potřeby tohoto filmu byly z hlediště vymontovány sedačky. Několikrát se ve filmu objeví Divadelní ulice s budovami Tylova domu a Městské policie. Poté, co J. Hartlovi ukradnou auto, jede do práce na skútru. V momentě, kdy se snaží skútr vtlačit dovnitř vchodem do starého divadla, zablokuje se mu páteř.
- Možná přijde i kouzelník (1983–1991) – Československá televize natočila 14 dílů tohoto estrádního pořadu ve zdech táborského divadla Ivana Olbracht a Oskara Nedbala.
- Blázni, vodníci a podvodníci (1980), režie Tomáš Svoboda – děj crazy komedie vypráví příběh dvou sourozenců v podání Jiřího Lábusa a Dagmar Veškrnové (Havlové). Nedílnou součástí filmu je i ochotnický spolek Dalimil, který nacvičuje Jiráskovu Lucernu, v níž postavu vodníka ztvárnil táborský rodák Jiří Hrzán. Jedná se o jeho poslední dokončený film před jeho smrtí. Jeho vůbec posledním filmem byly Buldoci a třešně, ale ten již nedokončil, protože tragicky zahynul. Jiří Hrzán se ve filmu Blázni, vodníci a podvodníci proháněl na kolečkových lyžích v ulicích Tábora. Jeho spanilá jízda začala kolem řeky v Čelkovicích s prostřihy na ulici Na Parkánech. Následoval Hrzánův průjezd Bechyňskou branou v protisměru od Vilové čtvrti do Klokotské ulice na Starém Městě. Poté se filmové záběry „spanilé jízdy“ přesunuly na Nové Město, kde projíždí Vančurovou ulicí směrem od Jordánu, kde jsou zabráný i činžovní domy, na jejichž místě dnes stojí Centrum univerzity Tábora. Následně pokračoval výjezdem

z Vančurovy ulice do ulice 9. května a v dalším stříhu do téže ulice vyjel ještě i z Dobrovského ulice kolem lékárny U Anděla strážce. Pokračoval přes Křížíkovo náměstí kolem reálky (Gymnázia P. de Coubertina), aby se záběr opět vrátil na 9. května k hotelu Palcát. Poslední záběry na Hrzánovu jízdu vedou opět Čelkovicemi a po jordánské hrázi.

Masarykovo náměstí

- Blázni, vodníci a podvodníci (1980) – na počátku filmu sledují sourozenci Dagmar Veškrnová (Havlová) a Jiří Lábus z výlohy, kterou instalují, Karla Hálu. Ten stojí proti jejich výloze a za sebou má Jiráskovu ulici s Českou spořitelnou a domov mládeže.

Kollárova ulice

- Labyrint srdce (1961), režie Jiří Krejčík – dramatický příběh matky (Marie Vášová), která čeká na návrat svého syna Pavla Kociána, jenž před dvěma roky emigroval. Poté, co obdrží zprávu, že se Pavel brzy vrátí, což ve skutečnosti není pravda, protože tragicky zahynul, vezme svého vnuka na pouť. Ta je rozložena v místech dnešního dětského a dopravního hřiště pod sladovnou. V záběrech se mihne nejen sladovna a dům č. p. 2154 na konci Kollárovi ulice s podloubím, ale i nádrž Jordán. Ve filmu se objevilo mnoho Táboráků, např. i talentovaná mladá herečka Divadla mladých Eva Šolcová.

Nádraží

- Malý Bobeš ve městě (1962), režie Jan Valášek – většina děje rodinného filmu na motivy knihy Josefa V. Plevy se odehrává v Táboře. Film dokumentuje podobu Tábora na počátku šedesátých let 20. stol. Parta kluků na začátku filmu vylákala Bobše do města. Nechali ho stát nedaleko filmové mlékárny (ve skutečnosti tábořské nákladové nádraží) a sami utekli pryč přes zeď u nádraží a pokračovali podél drážních domů tzv. státniček (dnes se zde nachází autobusové nádraží). Bobeš následně narazil na svého otce (Radovan Lukavský), který nakládal konve s mlékem. Společně se vydali na cestu po ulicích Nového Města. Patrně v Havlíčkově ulici, která se svažuje do Budějovické, se jim splašili koně kvůli projíždějícímu automobilu. Narazili do stánku se zeleninou a z korby jim spadlo několik konví mléka. Nikomu se naštěstí nic nestalo, ale Bobšův otec měl problém při předávání zásilky, protože některé z konví po pádu na dlažbu byly zdeformované.
- Poslušně hlásím (1957), režie Karel Steklý – děj druhé části komediální minisérie v hlavní roli s Rudolfem Hrušínským na motivy knih Jaroslava Haška možná zachytil i tábořské nádraží. Je pravda, že Švejka jeho cesta na frontu zavedla i do Tábora, kde měl zaplatit pokutu 20 K za neoprávněné použití záchranné brzdy a ztratil svůj pluk. Zda ve filmu hrálo tábořské nádraží, to je otázka. Stavby na dráze císaře Františka Josefa byly typizované, jak bylo v době výstavby železnice v habsburském mocnářství běžné. Takže tábořské nádraží ve filmu mohlo „hrát“ např. nádraží ve Vršovicích.

Příměstské části

- Čekanice: Intimní osvětlení (1965), režie Ivan Passer – film československé nové vlny vypráví o setkání Karla (Karel Blažek) a Petra (Zdeněk Bezušek), dvou spolužáků z konzervatoře. Karel je ředitelem hudební školy, kterou představuje dnešní ZUŠ Oskara Nedbala. Ve filmu je zachycena zkouška tábořského filharmonického orchestru Bolech pod vedením svého dirigenta a varhaníka Josefa Harta. Karel se svým tchánem (Jan Vostrčil) hrají na pohřbu na trumpety. Nejsou s ostatními hudebníky na hřbitově, ale na louce vedle hřbitova. Sledují a diváci s nimi, jak si pánové, kteří se účastní pohřbu, chodí ulevovat za hřbitovní zeď. Tato scéna se odehrála na čekanickém hřbitově a jeho okolí.
- Čekanice: Blázni, vodníci a podvodníci (1980) – poté, co Josef Kemr, Ladka Kozderková a Petr Nárožný identifikovali „nebožtíka“ Karla Hálu, respektive figurínu, která vypadala jako on, odchází Josef Kemr v doprovodu příslušníka VB Josefa Somra z márnice přes čekanický hřbitov, v záběru je i panorama Starého Města.
- Čelkovice: Gump – pes, který naučil lidi žít (2021), režie František Antonín Brabec – rodinný film na motivy knihy Filipa Rožka vypráví příběh psa Gumpa, který musí překonat mnoho překážek a vystřídat několik „páníčků“, aby se dostal k tomu správnému člověku. Ve filmu si zahrál tábořský psí útulek. Než se do něj Gump dostal, odchytával ho městský policista za asistence pracovnice útulku (Nela Boudová) na návsi v Čelkovicích (U Lípy 1 a 60). V záběru byla i ulice Na Parkánech a ZŠ Bernarda Bolzana.
- Klokočy: Proč bychom se netopily (2009), režie Petr Nikolaev – v komediálním seriálu z vodáckého prostředí se objevil Benešův mlýn na Lužnici pod Klokočy.
- Smyslov a Zárybnická Lhota: Blázni, vodníci a podvodníci (1980) – ochotnický spolek Dalimil byl ubytován a zkoušel Jiráskovu Lucernu v kempu u Knížecího rybníka. Část děje se odehrála i u vechtrovny (železničního strážního domku) u Smyslova.